

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 501

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 iunie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 166 din 26 martie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept	2–7
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
389. — Hotărâre privind trecerea unor construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmăției, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, precum și actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	7–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
69. — Ordin al ministrului afacerilor interne privind modificarea anexelor nr. 2, 3 și 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 150/2018 pentru aprobarea atribuțiilor specifice structurilor din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, precum și a fișelor posturilor personalului din conducerea acestuia	8–9
845/2.366. — Ordin al ministrului muncii și justiției sociale și al ministrului finanțelor publice privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Societății de Tratament Balnear și Recuperare a Capacității de Muncă „T.B.R.C.M.” — S.A.	9–11
ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A NOTARILOR PUBLICI DIN ROMÂNIA	
19. — Hotărâre privind modificarea Hotărârii Congresului notarilor publici din România nr. 11/2014 pentru aprobarea Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România	12–15
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 166**

din 26 martie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.031/109/2017, **Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.** Excepția a fost invocată din oficiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri referitoare la obligarea părților Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia și Parchetului de pe lângă Tribunalul Alba să aibă în vedere, la stabilirea indemnizației brute lunare a reclamanților, o valoare de referință sectorială de 405 lei, pentru perioada 9 aprilie 2015—30 noiembrie 2015, respectiv de 445,5 lei, pentru perioada 1 decembrie 2015—30 septembrie 2016, în funcție de perioada efectiv lucrată de fiecare reclamant.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că principiul egalității între cetățeni presupune stabilirea unui salariu egal pentru muncă egală. În speță, diferența de salarizare dintre reclamanți nu este stabilită de angajator, ci rezultă din punerea în executare a unei hotărâri judecătorești, definitivă și irevocabilă, obținută numai de o parte dintre magistrați. Or, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 2 din 19 ianuarie 2015 s-a stabilit că punerea în executare a unei hotărâri judecătorești prin care s-au acordat unor angajați drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați. În considerentele acestei decizii, invocându-se jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 818, nr. 819, nr. 820 și nr. 821 din 3 iulie 2008, s-a statuat că instanța de drept comun nu are competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. S-a mai reținut că în sistemul de drept românesc, jurisprudența nu constituie izvor de drept, instanțele judecătorești nefiind ținute de soluțiile pronunțate anterior de alte instanțe, iar hotărârile judecătorești au aplicabilitate numai la speță, efectele lor neputând fi extinse la cauze similare cu care instanțele au fost învestite. În acest sens se apreciază că cele statuate în decizia amintită a Înaltei Curți de Casație și Justiție contrazic considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016.**

6. Se mai apreciază că este admisibilă o excepție de neconstituționalitate referitoare la interpretarea dată unui text de lege de către Înalta Curte de Casație și Justiție, invocând în

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, excepție ridicată de instanța de judecată din oficiu în Dosarul nr. 1.031/109/2017 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 203D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind anterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, nu putea avea în vedere considerentele acesteia. Se mai apreciază că problema de drept clarificată prin decizia instanței supreme viza o problemă de principiu, referindu-se la relativitatea efectelor hotărârilor judecătorești și caracterul potestativ al dreptului la acțiune, în vreme ce decizia amintită a Curții Constituționale a avut în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare. De altfel, decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 a fost receptată în jurisprudența ulterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de unificare a practicii judiciare, în acest sens menționând deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23 din 26 septembrie 2016, nr. 54 din 3 iulie 2017 sau nr. 36 din 4 iunie 2018.

acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 202 din 18 aprilie 2013 și nr. 466 din 14 noiembrie 2013. Se consideră că sunt neconstituționale dispozițiile cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 19 ianuarie 2015, respectiv că nu constituie discriminare punerea în executare a unei hotărâri judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale. Se apreciază că această interpretare contravine principiului constituțional al egalității în drepturi. În acest sens se arată că prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 se reține că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, tratamentul juridic diferit instituit de legiuitor nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă. De altfel, s-a statuat în decizia Curții Constituționale, dispozițiile de lege criticate lipsesc de sens și, practic, anulează voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente. Așadar, dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, generează inegalități în ceea ce privește calculul indemnizației/salariului de bază al magistraților, respectiv al personalului asimilat, cu același grad/treaptă, aceeași gradație și aceleași condiții de vechime și de studii și, prin urmare, contravin prevederilor art. 16 din Constituție.

7. Se mai apreciază că, întrucât în sistemul de drept românesc nu există situații de extindere a opozabilității unei hotărâri judecătorești, în lipsa unei prevederi exprese legale (cum este, de exemplu, art. 23 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004), și având în vedere că, potrivit art. 431 și art. 435 din Codul de procedură civilă, terților nu li se pot acorda drepturi sau crea obligații printr-o hotărâre judecătorească, dacă nu au fost parte la judecată, dezlegările Curții Constituționale din Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 nasc cel puțin întrebarea cum decide angajatorul în situația în care prin hotărâri judecătorești se interpretează în mod contradictoriu același text de lege, ce hotărâre judecătorească să aplice. Iar dacă angajatorul decide, fără nicio distincție, să aplice o hotărâre judecătorească și celorlalți salariați, terți față de hotărâre, fie ea și favorabilă, se pune problema dacă, în acest fel, nu încalcă o altă hotărâre judecătorească, prin care același drept nu a fost recunoscut respectivilor salariați. Or, prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 (paragraful 26) se statuează că hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte *inter partes*, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. Totodată, Curtea Constituțională a mai statuat că în procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete la care norma juridică respectivă se referă și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, inclusiv pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. De asemenea, în paragraful 29, Curtea a reținut că principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar cu același grad, aceeași gradație, vechime în funcție sau în

specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați cu același grad, aceeași gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii să aibă indemnizații de încadrare diferite.

8. În baza acestui raționament al Curții, instanța de judecată care a invocat din oficiu excepția apreciază că hotărârile judecătorești, în situația în care interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală, astfel cum este, de cele mai multe ori, situația drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, care se stabilesc, conform art. 162 alin. (3) din Codul muncii, prin lege, produc efecte și față de terții ce nu au participat la judecată, dar care sunt salariații pârâtului-angajator și se află într-o situație juridică identică celei a reclamantului-salariat. Prin urmare, se apreciază că este suficientă pronunțarea unei singure hotărâri judecătorești definitive/irevocabile, în contradictoriu cu un singur salariat, pentru ca angajatorul să acorde dreptul solicitat și celorlalți salariați, chiar dacă aceștia din urmă nu au fost părți în procesul finalizat cu respectiva hotărâre judecătorească.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că prevederile art. 16 alin. (2) din Constituție statuează că nimeni nu este mai presus de lege. Așadar, nimeni nu poate invoca principiul nediscriminării, pentru a obține un anumit tratament, cu încălcarea legii. Dimpotrivă, în fiecare litigiu, reclamantul va trebui să probeze legalitatea și temeinicia cererii sale, ce nu se poate baza pe invocarea discriminării sau a egalității de tratament, în raport cu soluția pronunțată de o altă instanță, ci pe argumente de interpretare și aplicare corectă a legii, chiar și în situația în care invocă o astfel de hotărâre. Pe cale de consecință, interpretarea și aplicarea corectă a legii reprezintă un scop legitim, în raport cu care nu se poate reține existența unui tratament discriminatoriu, în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești, prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale.

11. Se mai invocă deciziile Curții Constituționale nr. 818, nr. 819 și nr. 820 din 3 iulie 2008 și se apreciază că, atât timp cât tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale, în raport cu alți salariați cărora nu li s-au acordat aceste drepturi ori cărora le-au fost respinse astfel de cereri prin hotărâri judecătorești, pronunțate de instanțe diferite, nu există discriminare, în sensul art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3): „(2) *Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: (...)* e) *drepturile economice, sociale și culturale, în special:*

(i) *dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;*

.....
(3) *Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.”;*

— Art. 2: „(1) *Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*

(2) *Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe.*

(3) *Discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare.*

(4) *Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.*

(5) *Constituie hărțuire și se sancționează contravențional orice comportament pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.*

(6) *Orice deosebire, excludere, restricție sau preferință bazată pe două sau mai multe criterii prevăzute la alin. (1) constituie circumstanță agravantă la stabilirea răspunderii contravenționale dacă una sau mai multe dintre componentele acesteia nu intră sub incidența legii penale.*

(7) *Constituie victimizare și se sancționează contravențional conform prezentei ordonanțe orice tratament advers, venit ca reacție la o plângere sau acțiune în justiție cu privire la încălcarea principiului tratamentului egal și al nediscriminării.*

(8) *Prevederile prezentei ordonanțe nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la libera exprimare, a dreptului la opinie și a dreptului la informație.*

(9) *Măsurile luate de autoritățile publice sau de persoanele juridice de drept privat în favoarea unei persoane, unui grup de persoane sau a unei comunități, vizând asigurarea dezvoltării lor firești și realizarea efectivă a egalității de șanse a acestora în raport cu celelalte persoane, grupuri de persoane sau comunități, precum și măsurile pozitive ce vizează protecția grupurilor defavorizate nu constituie discriminare în sensul prezentei ordonanțe.*

(10) *În înțelesul prezentei ordonanțe, eliminarea tuturor formelor de discriminare se realizează prin:*

a) *prevenirea oricăror fapte de discriminare, prin instituirea unor măsuri speciale, inclusiv a unor acțiuni afirmative, în vederea protecției persoanelor defavorizate care nu se bucură de egalitatea șanselor;*

b) *mediere prin soluționarea pe cale amiabilă a conflictelor apărute în urma săvârșirii unor acte/fapte de discriminare;*

c) *sancționarea comportamentului discriminatoriu prevăzut în dispozițiile alin. (1)—(7).*

(11) *Comportamentul discriminatoriu prevăzut la alin. (1)—(7) atrage răspunderea civilă, contravențională sau penală, după caz, în condițiile legii.”*

15. În opinia instanței de judecată care a invocat din oficiu excepția de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi.*

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul cauzei deduse soluționării instanței de judecată îl reprezintă cererea de obligare a ordonatorilor de credite (Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia și Parchetul de pe lângă Tribunalul Alba) la plata unor drepturi salariale, fiind invocată discriminarea față de alți magistrați, cărora li s-a recunoscut, prin hotărâre judecătorească, o indemnizație de încadrare brută lunară majorată cu 18%, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007. În susținerea acțiunii, a fost invocată Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, cu motivarea că, potrivit acestei decizii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare la care se face egalizarea salariilor/indemnizațiilor personalului plătit din fonduri publice trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Or, cum decizia Curții Constituționale nu viza decât neconstituționalitatea art. 3¹ alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pârâții din speță au egalizat indemnizațiile de încadrare la nivelul maxim, ce includea și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, doar începând cu data de 1 august 2016, data la care a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016. În cauză, se invocă existența unei discriminări și se solicită recunoașterea dreptului lor la majorarea cu 18% a indemnizațiilor de încadrare brute lunare și anterior datei de 1 august 2016, având în vedere faptul că acest drept a fost recunoscut altor magistrați, prin hotărâri judecătorești, încă din anul 2008.

17. Instanța de judecată investită cu soluționarea acțiunii a invocat din oficiu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, arătând că, potrivit acestei interpretări, punerea în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al altor angajați. Astfel, instanța de judecată apreciază că Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2 din 19 ianuarie 2015 contrazice considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, prin care s-a statuat că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010.

18. Cu alte cuvinte, instanța de judecată care a invocat din oficiu excepția tinde la extinderea aplicării egalizării salariale, în sensul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, în interpretarea dată prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, și anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, respectiv încă de la data pronunțării unor hotărâri judecătorești (în speță, anul 2008) prin care s-a stabilit și în favoarea unor magistrați dreptul de a avea inclusă în indemnizație majorarea de 18% instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. Se susține că o interpretare diferită a normelor legale incidente ar încălca principiul constituțional al egalității în drepturi.

19. Procedând la o succintă analiză a cadrului legislativ incident, Curtea reține că, în vederea înlăturării diferențelor salariale rezultate prin aplicarea Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, astfel cum a fost reglementată prin legi anuale de salarizare, au fost adoptate Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015, precum și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 9 iunie 2016.

20. Actele normative enumerate stabileau că personalul plătit din fonduri publice va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții, prin luarea în considerare inclusiv a

indemnizațiilor stabilite prin hotărâre judecătorească emisă în temeiul unei legislații cu aplicabilitate generală.

21. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, pentru modificarea și completarea unor acte normative și pentru aplicarea unitară a dispozițiilor legale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 31 august 2016, s-a modificat art. 31 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, fiind eliminată egalizarea indemnizației de încadrare brute lunare la nivelul maxim, în sensul neinclunderii în aceasta a drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

22. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, Curtea a statuat că dispozițiile art. 31 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare, fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Prin decizia menționată, Curtea a statuat că, în vederea egalizării prevăzute de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, „*nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare*”, care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, același grad, aceeași gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

23. Curtea reține, așadar, că, drept urmare a Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016, art. 31 alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, a fost eliminat din fondul activ al legislației și, având în vedere art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, modificată și completată prin Legea nr. 71/2015 (în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016) și art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, astfel cum a fost modificat și completat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, rezultă că, pentru stabilirea indemnizației de încadrare a magistraților și personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, trebuie aplicat nivelul maxim în plată pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, începând cu data de 9 aprilie 2015, respectiv data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, actul normativ prin care legiuitorul a instituit egalizarea veniturilor personalului bugetar cu aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, eliminând astfel inechitățile existente [prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015 a fost introdus art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014].

24. Prin urmare, nu sunt întemeiate susținerile formulate în motivarea prezentei excepții de neconstituționalitate și care se referă, în esență, la o egalizare a indemnizațiilor de încadrare brute lunare, calculate încă de la data pronunțării unor hotărâri

judecătorești (în speță, anul 2008), prin care s-a stabilit și în favoarea unor magistrați dreptul de a avea inclusă în indemnizație majorarea de 18% instituită prin Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, așadar, și pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, dat fiind faptul că, înainte de această dată, **nu exista temeiul legal pentru egalizarea tuturor indemnizațiilor de încadrare**, respectiv și pentru magistrații care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorarea indemnizațiilor de încadrare. Or, Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, prin care s-a statuat că „*nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare*” trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, a avut în vedere existența unui temei legal în acest sens, Curtea statuând că (paragraful 30 din decizia amintită), în caz contrar, ar fi lipsită de sens și s-ar anula voința legiuitorului și rațiunea esențială a edictării actului normativ respectiv, astfel cum sunt precizate în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, anume acelea de a egaliza veniturile personalului bugetar cu aceași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, prin raportare la nivelul maxim, și de a elimina inechitățile existente.

25. Așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în sfera publică, salariile/indemnizațiile/soldele sunt stabilite în baza legii, ca act al legiuitorului originar sau delegat, iar manifestarea de voință a angajatorului public este condiționată și limitată de lege. Prin urmare, autoritatea de lucru judecat de care se bucură o hotărâre judecătorească (în ceea ce privește obligarea autorității publice la plata unor drepturi salariale) este una absolută pe toată durata de aplicare a prevederii legale în baza căreia subzistă o atare obligație a autorității publice (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011).

26. Prin urmare, în prezenta cauză, Curtea reține că, deși existau hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea magistraților sau personalului asimilat, prin care s-a recunoscut dreptul de a beneficia de majorarea indemnizațiilor de încadrare brute lunare cu 18%, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, acestea nu erau pronunțate în temeiul unei legislații cu aplicabilitate generală, dat fiind faptul că nu exista un act normativ care să prevadă că aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, fiecărui grad, fiecărei trepte, gradației, vechimii în muncă și în specialitate, respectiv, cu referire la prezenta cauză, pentru întreaga familie ocupațională de funcții bugetare „Justiție”, astfel cum este reglementată în Legea-cadru nr. 284/2010.

27. De altfel, în sens similar s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, cu privire la chestiunea de drept vizând interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, prin decizia amintită, paragrafele 75—81, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat, între altele, că soluția legislativă a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim a fost adoptată de legiuitor, începând cu data de 9 aprilie 2015, prin introducerea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, și, prin urmare, aceste majorări salariale (ce includ

drepturile obținute prin hotărâri judecătorești definitive, indiferent dacă au fost emise sau nu ordine de salarizare, în acest sens) trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, fiecărui grad, fiecărei trepte, gradații, vechimi în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal [art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, introdus prin Legea nr. 71/2015].

28. Pentru aceste considerente, în prezenta cauză nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate formulate în legătură cu o pretinsă discriminare instituită de dispozițiile art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, textele de lege criticate în prezenta cauză, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

29. Critica de neconstituționalitate a fost formulată din perspectiva faptului că nu au aplicabilitate generală, anterior datei de 9 aprilie 2015, hotărâri judecătorești prin care s-a recunoscut unor magistrați dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18% stabiliți prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2007. Or, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale, instanțele judecătorești nu au posibilitatea să anuleze prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și să le înlocuiască cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecătii. Astfel, prin deciziile nr. 818, nr. 819, nr. 820 și nr. 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, Curtea a statuat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

30. Prin deciziile menționate, Curtea a statuat că un asemenea înțeles al dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

31. Cele statuate în deciziile amintite își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât Curtea constată că nu este discriminatorie neaplicarea, cu caracter general, anterior datei de 9 aprilie 2015, a unor hotărâri judecătorești prin care s-a recunoscut unor magistrați dreptul de a avea inclus în indemnizație cei 18% stabiliți prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 10/2007, având în vedere faptul că, anterior acestei date, respectiv intrarea în vigoare a Legii nr. 71/2015 (prin care s-a reglementat includerea în salariul de bază/indemnizația de încadrare inclusiv a indemnizațiilor stabilite prin hotărâre judecătorească emisă în temeiul unei legislații cu aplicabilitate generală), nu exista un act normativ care să prevadă includerea acestor majorări salariale la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, fiecărui grad, fiecărei trepte, gradații, vechimi în muncă și în specialitate.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată din oficiu în Dosarul nr. 1.031/109/2017 al Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie**HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unor construcții, aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmăției, din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, precum și actualizarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 10 alin. (2) și art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar, ca urmare a reevaluării, a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmăției, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției

de Frontieră Sighetu Marmăției, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Interne își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan
Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilului aflat în domeniul public al statului și administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației, a cărui valoare de inventar se actualizează

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa	Persoana juridică care administrează imobilul (CIF)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
105086	8.19.01	49-372	Județul Suceava	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației CUI 4296406	597.966,52

DATELE DE IDENTIFICARE

ale construcțiilor aflate în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației, care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune și casării

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică care administrează imobilul (CUI)	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea bunurilor care trec în domeniul privat al statului (lei)
105086 (parțial)	8.19.01	49-372	Județul Suceava	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Sighetu Marmației CUI 4296406	4 construcții Pavilion 49-372-02 „Grajd” Sc = 151 mp, CF nr. 31268-C8 Pavilion 49-372-03 „bordei zarzavat” Sc = 69 mp, CF nr. 31268-C9 Pavilion 49-372-04 „Magazie muniție” Sc = 13 mp; CF nr. 31268-C10 Pavilion 49-372-05 „Șopron lemne/cărbuni” Sc = 22 mp, CF nr. 31268-C11	94.085,92

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

privind modificarea anexelor nr. 2, 3 și 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 150/2018 pentru aprobarea atribuțiilor specifice structurilor din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, precum și a fișelor posturilor personalului din conducerea acestuia

Având în vedere prevederile art. 32 alin. (2) pct. I lit. b) și alin. (2²) din anexa nr. 3 și ale anexei nr. 14 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 177/2016 privind activitatea de management resurse umane în unitățile militare ale Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Anexele nr. 2, 3 și 4 la Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 150/2018 pentru aprobarea atribuțiilor specifice structurilor din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, precum și a fișelor posturilor personalului din conducerea acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 1108 din 28 decembrie 2018, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. 2 litera B, punctul 3.4 va avea următorul cuprins:

„3.4. Autorizații speciale pentru exercitarea atribuțiilor — să dețină/să obțină autorizație/certificat de acces la informații

clasificate secrete de stat, nivel Strict Secret de Importanță Deosebită, NATO COSMIC TOP SECRET ATOMAL și SECRET UE, după încadrare.”

2. La anexa nr. 2 litera B, punctele 4.1—4.3 vor avea următorul cuprins:

„4.1. Vechime în muncă/din care în instituții din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională: 15 ani/15 ani

4.2. Vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției/armă: 7 ani/7 ani

4.3. Vechime în funcții de conducere în instituții din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională: 4 ani”.

3. La anexa nr. 2 litera D, punctul 2.5 va avea următorul cuprins:

„2.5. Accesul la informații: acces la informații clasificate secrete de stat, nivel Strict Secret de Importanță Deosebită, NATO COSMIC TOP SECRET ATOMAL și SECRET UE”.

4. La anexa nr. 3 litera B, punctul 3.4 va avea următorul cuprins:

„3.4. Autorizații speciale pentru exercitarea atribuțiilor — să dețină/să obțină autorizație/certificat de acces la informații clasificate secrete de stat, nivel Strict Secret de Importanță Deosebită, NATO COSMIC TOP SECRET ATOMAL și SECRET UE, după încadrare.”

5. La anexa nr. 3 litera B, punctele 4.1—4.3 vor avea următorul cuprins:

„4.1. Vechime în muncă/din care în instituții din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională: 15 ani/15 ani

4.2. Vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției/armă: 7 ani/7 ani

4.3. Vechime în funcții de conducere în instituții din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională: 4 ani”.

6. La anexa nr. 3 litera D, punctul 2.5 va avea următorul cuprins:

„2.5. Accesul la informații: acces la informații clasificate secrete de stat, nivel Strict Secret de Importanță Deosebită, NATO COSMIC TOP SECRET ATOMAL și SECRET UE”.

7. La anexa nr. 4 litera B, punctele 4.1—4.3 vor avea următorul cuprins:

„4.1. Vechime în muncă/din care în instituții din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională: 15 ani/15 ani

4.2. Vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției/armă: 7 ani/7 ani

4.3. Vechime în funcții de conducere în instituții din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională: 4 ani”.

8. La anexele nr. 2—4 litera B punctul 6, sintagma „aptitudini și abilități necesare” se înlocuiește cu sintagma „atitudini necesare/comportament solicitat”.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Carmen Daniela Dan

București, 11 iunie 2019.
Nr. 69.

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE
Nr. 845 din 16 mai 2019

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 2.366 din 12 iunie 2019

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Societății de Tratament Balnear și Recuperare a Capacității de Muncă „T.B.R.C.M.” — S.A.

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii și justiției sociale și ministrul finanțelor publice emit prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Societății de Tratament Balnear și Recuperare a Capacității de Muncă „T.B.R.C.M.” — S.A., cu acționar unic

Casa Națională de Pensii Publice, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Elena Solomonesc,
secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE

Societatea de Tratament Balnear și Recuperare a Capacității de Muncă „T.B.R.C.M.” — S.A.

Aleea Căuzași nr. 47, et. 7, ap. 13, sectorul 3, București

RO 15619634

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pentru anul 2019

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an curent 2019
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	105.521
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	105.467
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	
	2	Venituri financiare	5	54
	3	Venituri extraordinare	6	0
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	104.089
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	104.089
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	41.090
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	2.489
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	46.250
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	43.177
		C1 ch. cu salariile	13	39.329
		C2 bonusuri	14	3.848
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	2.086
		C5 Cheltuieli cu contribuțiile datorate de angajator	18	988
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	14.259
	2	Cheltuieli financiare	20	0
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	1.432
IV		IMPOZIT PE PROFIT/SPECIFIC	23	520
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI PE PROFIT, din care:	24	912
	1	Rezerve legale	25	
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele cofinanțate din împrumuturi externe, precum și pentru constituirea surselor necesare rambursării ratelor de capital, plății dobânzilor, comisioanelor și altor costuri aferente acestor împrumuturi	28	
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	912

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	105
	8	Minimum 50% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende cuvenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	509
	a)	- dividende cuvenite bugetului de stat	33	
	b)	- dividende cuvenite bugetului local	33a	
	c)	- dividende cuvenite altor acționari	34	509
	9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	403
VI		VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	
VII		CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	
	a)	cheltuieli materiale	38	
	b)	cheltuieli cu salariile	39	
	c)	cheltuieli privind prestarile de servicii	40	
	d)	cheltuieli cu reclama și publicitate	41	
	e)	alte cheltuieli	42	
VIII		SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	17.271
	1	Alocații de la buget	44	
		alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	
IX		CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	17.271
X		DATE DE FUNDAMENTARE	47	
	1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	879
	2	Nr. mediu de salariați total	49	824
	3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	4.212
	4	Câștigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **)	51	3.867
	5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	128
	6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculată cf. Legii anuale a bugetului de stat	53	
	7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	54	
	8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	55	986
	9	Plăți restante	56	
	10	Creanțe restante	57	

*) Rd.50 = Rd.154 din Anexa de fundamentare nr.2

**) Rd.51 = Rd.155 din Anexa de fundamentare nr.2

ACTE ALE UNIUNII NAȚIONALE A NOTARILOR PUBLICI DIN ROMÂNIA

UNIUNEA NAȚIONALĂ A NOTARILOR PUBLICI DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

privind modificarea Hotărârii Congresului notarilor publici din România nr. 11/2014 pentru aprobarea Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România

Având în vedere modificările Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare, aduse prin prevederile art. 34 pct. 1 din Legea nr. 71/2019 privind societățile mutuale de asigurare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, în sensul înlocuirii unor termeni specifici care privesc modul de organizare și funcționare al Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România,

luând în considerare prevederile Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România, aprobat prin Hotărârea Congresului notarilor publici din România nr. 11/2014,

în urma discuțiilor care au avut loc în cadrul ședinței Consiliului Uniunii Notarilor Publici din România din data de 9.05.2019, la care a participat și doamna notar public Virginia Beldea, președintele Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România, privind necesitatea modificării cu celeritate a termenilor utilizați în cuprinsul Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România, aprobat prin Hotărârea Congresului notarilor publici din România nr. 11/2014, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 71/2019,

în considerare prevederilor art. 56 alin. (9), art. 57 alin. (1) lit. g) și art. 166 din Legea nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 10 lit. c) și art. 34 alin. (1) din Statutul Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România, aprobat prin Hotărârea Congresului notarilor publici din România nr. 11/2014, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Congresului notarilor publici din România nr. 11/2014 pentru aprobarea Statutului Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 20 noiembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. În tot cuprinsul hotărârii, denumirea „Casa de Asigurări a Notarilor Publici din România” se înlocuiește cu denumirea „Casa de Răspundere Civilă a Notarilor Publici”.

2. Anexa se modifică conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. — Prezenta hotărâre se înaintează Congresului notarilor publici din România, în vederea ratificării.

Art. IV. — Prezenta hotărâre se comunică tuturor camerelor notarilor publici și Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România.

Art. V. — Compartimentele de specialitate din cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România vor urmări ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentei hotărâri.

Președintele Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România,
Dumitru Viorel Mănescu

București, 9 mai 2019.
Nr. 19.

ANEXĂ

Statutul Casei de Asigurări a Notarilor Publici din România se modifică după cum urmează:

1. **Titlul va avea următorul cuprins:**

„STATUTUL

Casei de Răspundere Civilă a Notarilor Publici”

2. **Articolul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — În cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România se organizează și funcționează, în temeiul legii, Casa de Răspundere Civilă a Notarilor Publici, denumită în continuare *Casa de Răspundere Civilă*.”

3. **Articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) Casa de Răspundere Civilă are, potrivit legii, personalitate juridică, organe de conducere și patrimoniu proprii.

(2) Sediul Casei de Răspundere Civilă este în municipiul București.”

4. **La articolul 3, alineatele (1), (2) și (3) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 3. — (1) Sunt membri ai Casei de Răspundere Civilă toți notarii publici care își desfășoară activitatea pe teritoriul României.

(2) Contribuția de răspundere civilă a notarilor publici în exercițiu este obligatorie, drepturile și obligațiile fiecărei părți fiind stabilite prin prezentul statut, prin contractul de răspundere

civilă și prin Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Calitatea de membru al Casei de Răspundere Civilă se dobândește înainte ca notarul public să înceapă să își desfășoare activitatea, potrivit legii, prin încheierea contractului de răspundere civilă și va deveni efectivă la data începerii activității.”

5. **Articolul 4 va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — Casa de Răspundere Civilă are drept scop garantarea de răspundere civilă a notarului public în exercițiu pentru prejudiciile cauzate prin fapte și acte notariale, cu excepția prejudiciilor cauzate prin fapte săvârșite cu intenție.”

6. **Articolul 5 va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — Casa de Răspundere Civilă își desfășoară activitatea prin autofinanțare. Mijloacele financiare ale Casei de Răspundere Civilă sunt formate din contribuțiile de răspundere civilă, taxele de înscriere, donații, legate și din alte surse legale.”

7. **Articolul 6 va avea următorul cuprins:**

„Art. 6. — În înțelesul prezentului statut, termenii de mai jos au următoarele semnificații:

- a) *garant*: Casa de Răspundere Civilă;
- b) *garantat*: notarul public;

c) *beneficiar (păgubit)*: terța persoană căreia Casa de Răspundere Civilă urmează să îi plătească despăgubirea, ca urmare a producerii evenimentului asigurat;

d) *contractul de răspundere civilă*: actul juridic bilateral prin care notarul public se obligă să plătească contribuția de răspundere civilă Casei de Răspundere Civilă, în schimbul preluării de către aceasta a riscului de răspundere civilă;

e) *obiectul contractului*: răspunderea civilă a notarului public pentru daunele patrimoniale cauzate terților, din culpă, în exercitarea activității;

f) *despăgubire*: suma datorată de Casa de Răspundere Civilă în cazul producerii evenimentului de răspundere civilă potrivit condițiilor contractului de răspundere civilă;

g) *limita de despăgubire*: suma maximă pe care Casa de Răspundere Civilă o va plăti în caz de producere a evenimentului de răspundere civilă dacă sunt îndeplinite condițiile de despăgubire din contractul de răspundere civilă;

h) *contribuția de răspundere civilă*: suma datorată și plătită de notarul public Casei de Răspundere Civilă în schimbul asumării riscului de răspundere civilă de către Casa de Răspundere Civilă (prețul garantării);

i) *risc de răspundere civilă*: evenimentul viitor, posibil, dar incert, care implică răspunderea civilă profesională a notarilor publici pentru ale cărui urmări/consecințe se încheie contractul de răspundere civilă;

j) *eveniment de răspundere civilă*: actul sau faptul care antrenează răspunderea civilă profesională pentru prejudicii cauzate prin erori profesionale săvârșite de notarul public în legătură cu activitatea notarială;

k) *franșiză*: suma fixă sau procentul din valoarea daunei lichidabile care rămâne în sarcina exclusivă a notarului public;

l) *riscuri de răspundere civilă excluse*:

— operațiunile care sunt interzise notarilor publici prin intermediul textelor legale și reglementărilor cu privire la statutul notarului (se au în vedere operațiunile interzise notarilor publici prin textele care reglementează profesia);

— fapta intenționată;

— fapta penală.”

8. Titlul capitolului II va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL II

Drepturile și obligațiile notarilor publici”

9. La articolul 7, partea introductivă și literele a)–e) vor avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Notarii publici au următoarele drepturi:

a) să beneficieze de despăgubiri civile pentru risc de răspundere civilă, în conformitate cu prevederile prezentului statut;

b) să primească, la cerere, informații cu privire la sumele de bani subscrise și depuse și orice alte informații, referitoare la activitatea Casei de Răspundere Civilă;

c) să beneficieze de sprijin din partea Casei de Răspundere Civilă și a camerei notarilor publici din care fac parte, în procesele de răspundere civilă;

d) să participe la reuniunile camerei notarilor publici din care fac parte și la cele ale Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, în care se discută probleme referitoare la Casa de Răspundere Civilă, să își prezinte opiniile și să fie aleși în organele de conducere ale Casei de Răspundere Civilă;

e) să încheie, la libera alegere, și contracte de asigurare la societăți de specialitate din România;”

10. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Notarii publici, membri ai Casei de Răspundere Civilă, au următoarele obligații:

a) înainte de începerea activității, notarul public este obligat, sub sancțiunea neemiterii licenței de funcționare, să încheie contractul de răspundere civilă cu Casa de Răspundere Civilă a

Notarilor Publici și să plătească taxa de înscriere, devenind astfel membru al acesteia;

b) să încheie contract de răspundere civilă, cel puțin la nivelul minim al contribuției de răspundere civilă prevăzute în prezentul statut;

c) pe perioada exercitării funcției, notarul public este obligat, sub sancțiunea retragerii licenței de funcționare, să achite, anual și integral, costul contractului de răspundere civilă, în condițiile stabilite prin contractul de răspundere civilă;

d) să depună toate diligențele, să administreze probele necesare și să exercite în mod corespunzător dreptul la apărare, folosind căile de apel și recurs, pentru dovedirea nevinovăției, în caz de chemare în judecată pentru răspundere civilă;

e) să depună la Casa de Răspundere Civilă o copie de pe acțiunea de chemare în judecată pentru răspundere civilă în maximum 10 zile de la primirea citației împreună cu toate documentele justificative și o cerere scrisă adresată Casei de Răspundere Civilă în care să prezinte punctul de vedere;

f) să facă toate demersurile în vederea exercitării în condiții corespunzătoare a dreptului la apărare, să invoce toate excepțiile necesare și să conlucreze cu organele Casei de Răspundere Civilă în vederea susținerii apărării;

g) să respecte prevederile prezentului statut, hotărârile camerei notarilor publici din care fac parte și ale Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, referitoare la contractul de răspundere civilă a notarilor publici;

h) să declare existența altor asigurări, pentru aceeași răspundere, la asiguratorii diferiți, la data producerii evenimentului asigurat;

i) să nu facă nicio promisiune sau plată terțului ce pretinde despăgubiri;

j) să conserve dreptul de regres al Casei de Răspundere Civilă împotriva celor vinovați de producerea daunei, alții decât notarii publici.

(2) La data retragerii licenței de funcționare, contractul de răspundere civilă încetează sau se suspendă, după caz, în funcție de încetarea sau, respectiv, suspendarea calității de notar public.”

11. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Organele de conducere ale Casei de Răspundere Civilă sunt:

— Congresul notarilor publici;

— Consiliul de administrație;

— președintele.”

12. La articolul 10, partea introductivă și literele a) și b) vor avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Atribuțiile Congresului notarilor publici privind activitatea de răspundere civilă a notarilor publici sunt:

a) adoptă Statutul Casei de Răspundere Civilă, modificările și completările ce i se aduc;

b) analizează și aprobă raportul Comisiei de cenzori privind activitatea Consiliului de administrație al Casei de Răspundere Civilă;”

13. La articolul 11, alineatul (5) va avea următorul cuprins:

„(5) Membrii Consiliului de administrație răspund solidar, pentru prejudiciile cauzate Casei de Răspundere Civilă, prin hotărârile pentru care aceștia au votat pentru adoptare. Obligarea la plata eventualelor despăgubiri se face de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.”

14. La articolul 12, literele a)–g) și i) vor avea următorul cuprins:

„a) gestionează fondurile Casei de Răspundere Civilă și aprobă, anual, atât bugetul de venituri și cheltuieli, în baza avizului dat de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, cât și exercițiul bugetar;

b) aprobă modelul contractului de răspundere civilă care se încheie cu notarii publici;

c) aprobă plata despăgubirilor pentru riscul de răspundere civilă;

d) angajează, prin concurs, personalul Casei de Răspundere Civilă, în conformitate cu nomenclatorul de funcții, numărul de funcții, numărul de posturi și grila de salarizare, aprobate de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România;

e) acceptă donațiile și legatele făcute Casei de Răspundere Civilă;

f) anual, la emiterea contractului de răspundere civilă, Casa de Răspundere Civilă va solicita Uniunii informații cu privire la conduita profesională a notarului public, iar, în funcție și de aceasta, se va întocmi fișa de evaluare de risc de răspundere civilă a notarului public, pe baza căreia se vor stabili, în condițiile statutului, de către Consiliul de administrație cuantumul anual al contribuției de răspundere civilă, suma garantată obligatorie, obligativitatea reîntregirii sumei maxime a garantării de răspundere civilă și, corelativ, plata contribuției de răspundere civilă;

g) informează, anual, notarii publici, prin camerele notarilor publici, cu privire la contribuțiile de răspundere civilă subscrise și depuse;

.....
i) stabilește taxa de înscriere la Casa de Răspundere Civilă;”.

15. La articolul 13, partea introductivă și literele a)–e) vor avea următorul cuprins:

„Art. 13. — Președintele Consiliului de administrație este și președintele Casei de Răspundere Civilă și are următoarele atribuții:

a) asigură activitatea curentă a Casei de Răspundere Civilă, între ședințele Consiliului de administrație, aplicarea legilor, a statutului și a hotărârilor Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România;

b) reprezintă Casa de Răspundere Civilă în raporturile cu Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, camerele notarilor publici, cu notarii publici și cu orice persoane fizice și juridice, din țară și străinătate;

c) ordonănează cheltuielile bugetare ale Casei de Răspundere Civilă;

d) încheie contractele de muncă și, după caz, de colaborare, cu personalul Casei de Răspundere Civilă, aplică sancțiuni, emite decizii de imputare și desface contractele de muncă și de colaborare, în baza hotărârilor Consiliului de administrație;

e) informează, periodic, conducerea Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România și conducerile camerelor notarilor publici despre activitatea Casei de Răspundere Civilă;”.

16. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14. — Verificarea activității Consiliului de administrație al Casei de Răspundere Civilă se realizează de Comisia de cenzori a Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.”

17. Titlul capitolului IV va avea următorul cuprins:

„CAPITOLUL IV

Riscul de răspundere civilă și contractul de răspundere civilă”

18. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Riscul de răspundere civilă reprezintă prejudiciul cauzat de notarii publici, din culpă, prin fapte și acte juridice notariale.

(2) Contractul de răspundere civilă reprezintă contractul de răspundere civilă încheiat între Casa de Răspundere Civilă și notarii publici.

(3) Contractul de răspundere civilă va conține riscul de răspundere civilă, contribuțiile de răspundere civilă anuale, modul și procedurile de acordare a despăgubirilor.

(4) Contractul de răspundere civilă este valabil de la începerea activității notarului public și până la încetarea calității sale, fiind operant atât pentru perioada în care notarul public este în exercițiul funcției, cât și după această perioadă, cu condiția ca evenimentul de răspundere civilă să se fi produs în timpul exercițiului funcției.

(5) Nerespectarea în cursul anului a termenului pentru depunerea contribuțiilor de răspundere civilă subscrise, fără aprobarea Casei de Răspundere Civilă, atrage, în anul respectiv, neacordarea de despăgubiri.

(6) Valoarea contribuțiilor de răspundere civilă anuale subscrise reprezintă opțiunea fiecărui notar public și este cuprinsă între 1.000 și 6.000 lei, pentru primul eveniment de răspundere civilă/an.

(7) Pentru producerea, în decursul aceluiași an, și a altor evenimente de răspundere civilă în afara celui prevăzut la alin. (6) se va achita franșiză obligatorie în valoare de 10% din fiecare daună lichidabilă.

(8) Contribuțiile de răspundere civilă se vor depune în contul Casei de Răspundere Civilă sau la casieria acesteia integral, până cel târziu la data de 15 aprilie a anului în curs.

(9) Contractul de răspundere civilă constituie titlu executoriu pentru suma convenită cu titlu de contribuție de răspundere civilă și penalitățile aferente.”

19. La articolul 16, partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — Contractul de răspundere civilă acoperă:”.

20. La articolul 17, partea introductivă și literele a), c) și e)—h) vor avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Casa de Răspundere Civilă nu este ținută răspunzătoare pentru cererile de despăgubiri în legătură cu:

a) pretențiile de despăgubiri, formulate pentru pagubele stabilite prin hotărâri judecătorești, care au fost produse cu intenție de către notarul public, și nici pentru cele produse din vina beneficiarului contribuției de răspundere civilă sau de către alte persoane, pentru care notarul public sau beneficiarul răspunde în baza altor legi;

.....
c) partea din prejudiciu care depășește limita maximă a sumei garantate;

.....
e) răspunderea civilă ce îi poate reveni notarului public pentru pagubele cauzate terților, altele decât cele ce decurg strict din exercitarea profesiei de notar public;

f) prejudiciile cauzate de notarul public decurgând din calitatea de lichidator/fiduciar, mediator și/sau agent al Registrului Național de Publicitate Mobilieră (RNPM);

g) prejudiciile datorate de notarul public cu titlu de daune morale;

h) prejudiciile datorate de notarul public pentru acte încheiate înainte de începerea activității, pe perioada suspendării sau după încetarea calității de notar public;”.

21. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Casa de Răspundere Civilă poate fi chemată în garanție de notarul public, în limitele obligațiilor ce îi revin acestuia din contractul de răspundere civilă, sau poate interveni în apărarea notarului public pe calea intervenției accesorii, în acțiunile civile îndreptate împotriva notarului public.”

22. La articolul 19, alineatele (1) și (2) vor avea următorul cuprins:

„Art. 19. — (1) Stabilirea despăgubirilor se poate face pe baza convenției dintre notarul public, persoana păgubită și Casa de Răspundere Civilă în condițiile contractuale și/sau prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

(2) Limita maximă a despăgubirilor ce se acordă păgubitului sau notarului, după caz, este egală cu valoarea contribuțiilor de răspundere civilă achitate de notarul public, multiplicată de 40 de ori, dar nu mai mult de 240.000 lei.”

23. Articolul 20 va avea următorul cuprins:

„Art. 20. — (1) Casa de Răspundere Civilă plătește despăgubirea nemijlocit celui păgubit, în măsura în care acesta nu a fost despăgubit de notarul public, despăgubire ce nu poate fi urmărită de creditorii notarului public.

(2) Despăgubirea se plătește notarului public în cazul în care acesta dovedește că l-a despăgubit pe cel păgubit.”

24. Articolul 21 va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — (1) În limitele contribuției de răspundere civilă plătite, Casa de Răspundere Civilă este subrogată în toate drepturile notarului public sau ale beneficiarului contribuției de răspundere civilă față de alte persoane răspunzătoare de producerea pagubei.

(2) Notarul public răspunde de prejudiciile cauzate Casei de Răspundere Civilă a Notarilor Publici, produse prin acte care ar împiedica realizarea dreptului prevăzut în alineatul precedent.

(3) Casa de Răspundere Civilă a Notarilor Publici poate opune beneficiarului sau notarului public, care invocă drepturi derivând din contractul de răspundere civilă, toate excepțiile care sunt opozabile riscului de răspundere civilă obligatorie, potrivit prezentului statut.”

25. La articolul 22, alineatele (1)—(4) vor avea următorul cuprins:

„Art. 22. — (1) În cazul în care repararea pagubei a fost acordată, acțiunea în regres împotriva aceluși notar public care a provocat situația generatoare de daune este obligatorie, atunci când Casa de Răspundere Civilă a fost obligată la plata despăgubirilor pentru riscurile de răspundere civilă care nu fac obiectul contractului de răspundere civilă sau depășirea limitei sumei maxime garantate anual.

(2) În cazul obligării Casei de Răspundere Civilă la acordarea de despăgubiri în baza unei hotărâri definitive, Consiliul de administrație, în funcție de actele existente la dosarul ce a făcut obiectul cererii de despăgubiri și hotărârea instanței de judecată, poate hotărî introducerea acțiunii în regres împotriva notarului public în cazul în care se constată că nu poate fi ținut răspunzător conform art. 17.

(3) În situația în care se hotărăște că sunt întrunite condițiile pentru promovarea acțiunii în regres anterior demarării oricărei proceduri judiciare, notarul public și Casa de Răspundere Civilă a Notarilor Publici au obligația de a conveni, prin negociere directă, recuperarea pe cale amiabilă a despăgubirilor achitate.

(4) Dacă nu se poate conveni pe cale amiabilă, litigiile dintre notarii publici și Casa de Răspundere Civilă sunt supuse, anterior oricărei alte proceduri judiciare, medierii sau, după caz, arbitrajului efectuat de către Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, în condițiile art. 133 din Legea nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare, și art. 289—294 din Regulamentul de aplicare a Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 2.333/C/2013, cu modificările și completările ulterioare.”

26. Articolul 23 va avea următorul cuprins:

„Art. 23. — Dacă prejudiciul cauzat este mai mare decât contribuția de răspundere civilă subscrisă și achitată, majorată de 40 de ori, Casa de Răspundere Civilă nu este răspunzătoare pentru acoperirea diferenței. În acest caz, pentru diferențe de prejudiciu, notarul public rămâne singurul răspunzător față de persoana păgubită.”

27. La articolul 24, partea introductivă va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — Casa de Răspundere Civilă nu acordă despăgubiri pentru prejudiciile cauzate de notarul public, prin fapte proprii sau ale angajaților săi, în exercitarea atribuțiilor profesionale, când evenimentul s-a produs.”

28. Articolul 25 va avea următorul cuprins:

„Art. 25. — Casa de Răspundere Civilă efectuează operațiunile de garantare numai în moneda națională.”

29. Articolul 26 va avea următorul cuprins:

„Art. 26. — (1) Casa de Răspundere Civilă poate încheia contracte de asigurare cu societăți comerciale de asigurări, cu aprobarea Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.

(2) În operațiunile de asigurare, condițiile și primele se stabilesc prin contractul de asigurare.”

30. Titlul capitolului V va avea următorul cuprins:**„CAPITOLUL V****Patrimoniul Casei de Răspundere Civilă”****31. La articolul 27, alineatele (1)—(3) și (5) vor avea următorul cuprins:**

„Art. 27. — (1) Fondurile Casei de Răspundere Civilă se constituie din contribuțiile de răspundere civilă, taxele de înscriere, dobânzi, donații, legate și din alte surse legale.

(2) Fondul de garantare se compune din contribuțiile de răspundere civilă și nu poate fi afectat cu cheltuieli de funcționare ale Casei de Răspundere Civilă.

(3) Cheltuielile de funcționare ale Casei de Răspundere Civilă și indemnizațiile pentru președinte și ceilalți membri ai Consiliului de administrație se asigură din dobânzile obținute din fondurile Casei de Răspundere Civilă, precum și din alte fonduri, altele decât fondul de garantare.

(5) Cheltuielile Casei de Răspundere Civilă și ale organelor sale se pot efectua, numai pe bază de documente justificative, în limitele bugetului de venituri și cheltuieli, cu respectarea dispozițiilor legale.”

32. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Art. 28. — În cazul în care, conform prevederilor art. 59 alin. (1) din Legea nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare, Casa de Răspundere Civilă a Notarilor Publici nu va mai funcționa în cadrul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, întreg patrimoniul acesteia revine Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, ca organizație profesională a notarilor publici.”

33. Articolul 29 va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — (1) Casa de Răspundere Civilă are obligația să constituie și să mențină rezerve tehnice, pentru activitatea de garantare de răspundere civilă.

(2) Nivelul rezervelor se stabilește anual de către Consiliul de administrație, cu avizul Consiliului Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România, în funcție de previziunile de risc de răspundere civilă pentru anul următor.”

34. Articolul 30 va avea următorul cuprins:

„Art. 30. — Mijloacele financiare ale Casei de Răspundere Civilă se păstrează cel puțin la două bănci credibile, agreate de Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România.”

35. Articolul 31 va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — Fondurile Casei de Răspundere Civilă, altele decât fondul de răspundere civilă constituit din fondul de garantare și rezerva tehnică, pot fi folosite în activități economice aducătoare de venituri, precum și în alte investiții.”

36. Articolul 32 va avea următorul cuprins:

„Art. 32. — (1) Suspendarea din exercițiul funcției de notar public se propune numai după împlinirea termenului de două luni de la împlinirea termenului scadent de plată a contribuției de răspundere civilă, conform art. 41 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 36/1995, republicată, cu modificările ulterioare.

(2) Contribuțiile de răspundere civilă depuse pentru constituirea fondului de despăgubire al Casei de Răspundere Civilă nu se restituie.”

37. Articolul 33 va avea următorul cuprins:

„Art. 33. — În caz de nevoie, Consiliul Uniunii Naționale a Notarilor Publici din România va complini fondul de garantare al Casei de Răspundere Civilă, în limita posibilităților, urmând ca notarii publici să returneze, prin contribuții suplimentare, fondurile primite de Casa de Răspundere Civilă.”

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 907/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 27 martie 2009, se face următoarea rectificare:

— în anexa nr. 1, la poziția 9, în loc de: „9. Bercovici Isac, fiul lui Solomon și Rahel, născut la data de 4 iulie 1945 în localitatea Galați, județul Galați, România, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Kivat Tivan, str. Shkedim 68. (3.692/2005)” se va citi: „9. Bercovici Isac, fiul lui Solomon și Rahil, născut la data de 4 iulie 1945 în localitatea Galați, județul Galați, România, cetățean israelian, cu domiciliul actual în Israel, Kivat Tivan, str. Shkedim 68. (3.692/2005)”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

